

[Geert-Jørgensen.]

slaget er godt. Der maa jo være nogen, som kan handle paa de syges Vegne, og at de nærmeste faar Retten hertil, og at, hvis der ingen saadanne er, Politimesteren faar denne Ret, det synes mig at være ganske rimeligt. Der er et Hul i Lovgivningen baade med Hensyn til Indlæggelse og med Hensyn til Udskrivning. Dette Hul maa fyldes, og det gør altsaa det foreliggende Lovforslag et Forsøg paa, og derfor anbefaler jeg det til velvillig Behandling.

Tange: Det er ganske naturligt, at der under Behandlingen af et Lovforslag som det foreliggende fra de ærede Ordføreres Side er kommet forskellige Opfattelser til Orde overfor Enkeltheder i Forslaget. Jeg kan fuldt ud underskrive den Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Pürschel, at det er et overordentlig vanskeligt Omraade, vi her staar overfor at skulle lovgive om. Det tror jeg er rigtigt, og det kunde derfor heller ikke falde mig ind at søge i Enkeltheder at gaa ind paa Lovforslaget. Men jeg vilde gerne have Lov til i al Almindelighed at sige, at jeg tror, man fra alle Sider maa gøre sig klart, at vi kommer vanskeligt udenom en Lovgivning paa dette Omraade.

Forholdet er det, at her tiltrænges i høj Grad en Lovgivning, og jeg vil gerne føje til, at jeg tror heller ikke, vi kan nøjes med at lovgive for de Personer, som er farlige for deres Omgivelser. Hvis vi skal indskrænke Lovgivningen til kun at omfatte dem, der er farlige for deres Omgivelser, naar vi efter min Mening ikke det, vi skulde naa, for selv om vi ikke har faste Regler for Indlæggelsen af disse, er der dog Lovhjemmel for at indlægge dem paa Sindssygehospitalerne.

Men jeg tror, vi maa gøre os klart, at der nu er mange, som kommer ind paa Sindssygehospitalerne, uden at det kan siges, at de er farlige for deres Omgivelser, og alle de, der bliver indlagt paa denne Maade, er i Virkeligheden indlagt fuldstændig uden Lovhjemmel. Dette kan ikke opretholdes i Længden.

Jeg haaber altsaa, at der angaaende det første, og man kan vel sige det vigtigste, Punkt i Lovforslaget, skal kunne opnaas Enighed i Udvalget og opnaas Enighed om

den største mulige Betyggelse. Ligeledes haaber jeg, der kan opnaas Enighed om et andet Punkt, som maaske ikke er saa vigtigt, men som alligevel er af overordentlig Betydning, nemlig Spørgsmaalet om den Appellinstans, som Lovforslaget tager Sigte paa at skabe med Hensyn til Udskrivning af Patienter fra Sindssygehospitalerne. Ogsaa her er Tilstanden i Øjeblikket ret uholdbar, ogsaa her tiltrænges der efter min Mening i høj Grad en Instans, som kan tage Affære, og navnlig, som kan tage Affære hurtigt.

Det er vel ganske naturligt, at de ærede Ordførere i særlig Grad har hæftet Opmærksomheden ved, hvad man skal gøre for, at de Patienter, der ønsker at komme ud, eller som ønskes udskrevet, kan blive udskrevet. Man har gjort opmærksom paa, at Overlægen kan holde dem tilbage, og man ser en Fare i dette, at Patienterne søger at komme ud, men Overlægen vil ikke udskrive dem, fordi han mener, det er uforsvarligt.

Det er en Selvfølge, at der maa træffes alle mulige Foranstaltninger for, at saadanne Patienter i visse Tilfælde trods Overlægens Modstand kan komme ud. Men det forekommer mig, at man i nogen Grad har overset, at der ogsaa er en anden Side af Sagen, som man maa hæfte Opmærksomheden ved, nemlig den, at det i visse Tilfælde er praktisk talt umuligt at faa en Patient udskrevet, selv om Overlægen nok saa meget ønsker det.

Jeg maa maaske have Lov til at nævne et ganske enkelt Eksempel herpaa. En ung Mand bliver anklaget for at have begaaet en Forbrydelse; det bliver for øvrigt aldrig konstateret, at han har begaaet den, men han bliver dømt til at tages i Forvaring, til at indlægges paa en Sindssygeanstalt. Det viser sig imidlertid, da Dommen er faldet, at der ikke er Plads til ham. Han faar Lov til at gaa hjemme, vistnok et helt Aar. Han gaar og venter paa at blive indlagt. En skønne Dag bliver der Plads paa Hospitalet, og saa bliver han indlagt. Han har ikke i den Tid, han har gaaet og ventet, udvist noget som helst i Retning af Sindssyge, men han er en Gang dømt til at skulle tages i Forvaring, og saa putter man ham ind.

Overlægen er ret hurtigt klar over, at